

Hi havia una vegada un pop inquiet. No hi havia ni un instant que no tingués tots els tentacles en acció.

–Però què et passa? –li preguntaven els altres pops en veure’l tan actiu.

–No ho sé, estic com impacient –feia ell, i s’allunyava sense donar més explicacions.

En veritat, però, el pop coneixia perfectament l’origen del seu neguit. Era curiós de mena, i no es podia estar d’anar sempre amunt i avall, avall i amunt, tafanejant aquí i tafanejant allà. Anhelava conèixer totes les coses d’aquell mar.

Amb el pas del temps, li semblà que els secrets i els misteris de l’oceà començaven a resultar-li familiars, que qualsevol cosa que contemplava, per bé

que a voltes bonica o espectacular, ja la tenia vista d'alguna altra ocasió. I aleshores trobava una mica ridícul meravellar-se:

–Sí, és clar que és una passada... Però quan ho vaig veure per primera vegada em va sorprendre més.

I se n'anava a buscar alguna novetat per satisfer aquella curiositat infinita que no el deixava reposar. Però com més viatjava, més repetitiu se li feia tot.

–Escolteu –preguntava als altres pops–: no us avorreix una mica, el mar?

–Perdona, com dius?

–Bah! Què heu de saber vosaltres!

I partia ràpidament a la recerca d'alguna meravella, deixant-los a tots força desconcertats.

Un dia, un parent seu amb qui es creuava de tant en tant s'horroritza de veure'l tan accelerat.

–Però on vas, així d'esperitat?

–És que per aquí ja hi he passat un munt de vegades i no m'hi vull entretenir gaire.

–Tu t'ho perds... S'hi està la mar de bé, aquí.

–Potser sí. Però jo el que vull són coses noves! A propòsit... que en saps alguna, tu?

–Jo?

–Deixa-ho estar –féu el pop bo i allunyant-se–: què has de saber, oi?

Una mica anguniejat, el parent l'observà com se n'anava:

–Escolta! –Li va dir aleshores–. Per què no parles amb la tortuga? Ella ha vist un munt de coses i sabrà què dir-te!

I potser et pot ajudar, afegí per a ell mateix. Perquè li semblà que aquell pop, malgrat que sempre seria un belluguet, estava portant les ganes de xafardejar massa lluny, i mai trobaria l'assossec si no es prenia les coses amb més calma.

Ja a la llunyania, el pop inquiet pensava: no és mala idea. Em fa una mica de mandra, però. La tortuga parla molt a poc a poc, i dóna tantes voltes a les coses que una conversa amb ella pot durar una eternitat!

